

[Lolf Hermann]

skal det herfra siges, at landbruget nu må besinde sig på at gå ind i en ordentlig og ligeværdig dialog med Folketing og naturorganisationer om landbrugets miljøforhold, medmindre da erhvervets ledere allerede har besluttet sig for industrivisionen med intensive kapitalkrav og for, at alle de værdier, folkeligt og kulturelt, som landbruget har stået for, for altid skal placeres på et museum. Vil landbruget være med i en proces for at påvirke midlerne til de mål, der ikke kan fraviges, hilser vi det meget velkommen i Socialistisk Folkeparti.

Det har sikkert været udmærket med grønne marker, men dette element i vandmiljøplanen, som landbrugserhvervet uafsladelig har fremhævet – af gode grunde, for de fandt selv på det – må vist nærmest betegnes som en miljøpolitisk sutteklud, hvis reelle forbedring af miljøforholdene har været ganske vanskelig at få øje på. Undersøgelseresultaterne fra Limfjorden og fra farvøgene omkring Fyn har til overflod dokumenteret dette.

Det er da godt, at så mange brug har foretaget investeringer i den opbevaringskapacitet, der blev foreskrevet. Det er også godt, at de ulovlige udledninger er stoppet osv. Men vil landbruget nu se på dyrkningsmetoder og struktur? Vil erhvervet springe over alle bortforklaringerne og tage fat på de dybtliggende årsager til mangelen på målopfyldelse, hvad enten det er nitratudvaskning eller bekæmpelsesmiddelforbruget, det drejer sig om?

Ministerens redegørelse er i hvert fald i én henseende overordentlig mangelfuld den sympatiske kapitulation til trods. Der er, om end med forsigtighed, lagt an til en handlingsplan for en bæredygtig udvikling, og det manglede nu sandelig også bare, når nu kollegerne i henholdsvis Energiministeriet og Trafikministeriet, om end med vekslende held, har påtaget sig en sådan opgave.

Man må gå ud fra, at denne handlingsplan skal fremstilles i Landbrugsministeriet, og det havde derfor været overordentlig formålstjenligt, at der i det mindste var stukket rimelig præcise retningslinjer ud for, hvorledes en sådan handlingsplan skal se ud. I stedet for får Folketinget en række opremninger samt et tilbud om – ja, hold godt fast – endnu en konsensuskonference.

Når man nu ved, hvorfor der i sin tid skulle laves en konsensuskonference i forbindelse

med tilblivelsen af vandmiljøplanen i 1987, nemlig at Det Radikale Venstre skulle reddes ud af en klemme på grund af en opfattelse vedrørende en kunstgødningsafgift, må man sige, at så kan der ikke være behov for noget sådant igen. Det Radikale Venstre sidder i regeringen, og miljøministeren har, som både jeg og fru Dorte Bennedsen har præciseret det, klart erkendt miseren i forløbet.

Et hovedproblem i den søgen efter årsager, og dermed også i spørgsmålet om retningslinjer for en bæredygtig handlingsplan, det er EF, og det nævnes i redegørelsen ganske en passant, mens miljøministeren i sin pressemeddelelse om redegørelsen ganske anderledes konkret peger på EF's landbrugspolitik som noget, der skal tages op.

Jeg skal i den efterfølgende forespørgselsdebat vende tilbage på mere konstruktiv vis til de retningslinjer, vi i Socialistisk Folkeparti mener bør ligge til grund for en handlingsplan for en bæredygtig udvikling. Men det er allerede nu væsentligt, at ministeren i sit svar til ordførerne fortæller, hvad der menes, når der i redegørelsen står, at den kommende plan skal basere sig på »den betragtning, at netop udviklingsretningen og ikke tidspunktet for iværksættelsen af et bestemt miljøinitiativ er det vigtigste«. (Folketingets forhandlinger 1989-90, sp. 9089).

Redegørelsen er rimelig klar i øvrigt. Så kunne det være ganske interessant at få at vide, hvad denne gådefuldhed i grunden betyder, medmindre der menes det ganske banale, at nu skal initiativerne være egnede til at nå de fastlagte mål. Jeg vægrer mig dog ved at tro, at det kan være den banalitet, ministeren mener. Der må altså ligge noget andet bag, og det kunne være interessant herfra at få ministerens mere konkrete forklaring på, hvad der skjuler sig bag gåderne.

For nylig har ministeren så sendt sin redegørelse for, hvordan det er gået med nedsættelsen af forbruget af bekæmpelsesmidler, til os. Det er, må man vist konkludere, ikke gået, lige så lidt som forventningerne til et fald i handsgødningsforbruget er indfriet. Hvorfor ikke?

Har ministeren tøvet med at bruge sine beføjelser? Hvorfor? Hvorfor er der kun udarbejdet forslag til en bekendtgørelse om undervisning for erhvervsmæssige brugere af bekæmpelsesmidler? Hvorfor har muligheden for at anven-